COPILĂRIA

Prof.înv.primar Mare Ramona

„Copilăria este cea mai de preţ comoară de pe pământ!”
Riana Bulancea

Copilăria este cea mai frumoasă perioadă din viaţa fiecăruia, este o lume mirifică , este o perioadă lipsită de tristeţe şi plină de emoţie, bucurie şi culoare.

Copilăria este prima etapă a omului, punând bazele întregii vieţi. Inocenţa şi naivitatea fac din copilărie o lume fericită, înconjurată de bine şi apărată de puritate.Când suntem copii avem inima deschisă spre iubire şi frumos. Râdem şi plângem foarte uşor, suntem capricioşi şi generoşi, iertând şi uitând repede micile supărări.

Copilăria**,** cea mai frumoasă perioadă a vieţii, învăluită de un farmec deosebit , cu momente în care poţi zâmbi din toată inima simţindu-te fericit(ă), fără griji şi nevoi, să te joci ore în şir alături de prietenii în compania cărora totul în jur îţi surâde şi cu care mai faci câte o năzbâtie pentru care părinţii te mai dojenesc din când în când, însă e de ajuns doar o singură privire ce le înmoaie inima şi tristeţea lor dispare, clipe unice în care viaţa îţi arată cele mai frumoase laturi ale sale, mergând alături sentimente extraordinare, cu o stare sentimentală şi de spirit absolut diferită şi deosebită – iată acestea sunt caracteristicile de bază ale copilăriei.Aş putea asemăna copilăria cu o floare, cu cea mai frumoasă floare, care trebuie îngrijită şi protejată de pericolele din afară aşa precum o fac părinţii pentru copiii lor, alintându-i şi ferindu-i de pericolele şi obstacolele ce le stau în cale. Astfel, părinţii sunt cei ce joacă rolul principal în creşterea, dezvoltarea şi educarea copiilor, arătându-le ce e rău şi ce e bine, întrucât calea spre fericire include ajutorarea copiilor, din pruncie şi până la pragul vieţii de adult.

Copilaria este, în concluzie, un loc şi un timp al fericirii, insula de nemurire luminată de soarele primei vârste. Este un spaţiu al fericirii şi al veseliei continue, în care realitatea este înlocuită cu un spaţiu imaginar şi ideal. Este un timp mitic şi fericit, în care visul devine realitate, iar realitatea devine basm.

„Copilărie, copilărie
Vis de fericire,
Ce nostalgic eşti
Atunci când ţi-o aminteşti...”

Szilágy megyében a varsolci diákok érték el a legjobb eredményt a tavalyi képességvizsgán

Nemrég az erdelystat.ro statisztikai honlap bemutatta a 2019-es képességvizsgák eredményeit, ezeket elemezte, és ezzel párhuzamosan elkészítették a magyar tannyelvű nyolcadikos osztályokkal működő iskolák rangsorát.

A toplista készítésekor a diákok román, matematika és magyar vizsgaeredményeit vették figyelembe az Oktatási Minisztérium hivatalos adataira alapozva. A három vizsgatantárgyat egyenlő súllyal számították be az átlagba. Több tannyelvű iskolák esetén kizárólag az adott intézményben magyar nyelven tanuló diákok eredményeit vették figyelembe az iskola pontértékének a számításakor.

A rangsor csak azokat az iskolákat és tagozatokat tartalmazza, ahol 2019-ben legalább 5 diák iratkozott be a képességvizsgára. Az ennél kisebb intézmények esetén az alacsony elemszám miatti bizonytalanság miatt nem számolták ki a rangértéket, ezáltal Szilágy megyében 20 iskolát rangsoroltak.

A statisztikai adatok alapján Szilágy megyében a 2019-es képességvizsgán a legjobb eredményt a **Varsolci 1-es számú Általános Iskola** diákjai érték el **7,66-os átlaggal,** őket követte a zilahi Simion Bărnuţiu Általános Iskola végzősei, akik 7,19-es átlagot értek el, majd a zsibói Octavian Goga Szakképző Líceum diákjai 7,04 médiával.

Az országos rangsorolás szerint **Varsolci 1-es számú Általános Iskola** diákjai a tizenegydik helyen a legjobb eredményt érték el az ország magyar falusi iskolái közül .

A megfigyelések szerint iskolánk diákjainak sikere nagy mértékben a rendszeres gyakorlásban, tanulásban állt. A tanulók a szakképzett tanároknak köszönhetően minden órára felkészültek, tanultak, és ösztönzőleg hatott rájuk mind az évközi versenyeken való részvétel, az ott szerzett jó eredmény, mind a számtalan projektekben való részvétel. Ez utóbbiak sok esetben megmozgatták a tanulók fantáziáját, bővítették tudásukat, amit nemcsak a jelenben, hanem a jövőben is fel tudnak majd használni különböző helyzetekben.

Gratulálunk tanulóknak, fekészítőknek egyaránt! Kívánunk a továbbiakban is hasonló szép eredményeket!

Dénes Irén, a Varsolci 1-es számú általános iskola igazgatója

COPILĂRIA ÎN LITERATURĂ

Copilăria este primăvara tinereții.*Alexandru Gh. Radu*

Perioada copilăriei este o perioadă la care ne raportăm pe tot parcursul vieții noastre de adult ca fiind una dintre cele mai frumoase perioade trăite. Este un tărâm al fericirii, al bucuriei în care ne refugiem cu multă nostalgie și ne dorim să ne reîntorcem la acea perioadă lipsită de griji, în care preocupare noastră principală era centrată pe joc.

Copilăria un tărâm de basm populat cu personaje dragi din lumea poveștilor : Cenușăreasa, Motanul Încălțat, Albă ca Zăpada și numeroase alte personaje din literatura îmbogățeau acest tărâm fermecat al copilăriei, în care fiecare copil se identifică și trăiește alături de ele întâmplările lor miraculoase.

Imaginea copilăriei ocupă un spațiu generos în operele marilor scriitori atât naționali cât și universali : Victor Hugo, Hector Malot, Charles Dickens, A.P. Cehov, Mihai Eminescu, Tudor Arghezi, Petofi Sandor. Această temă fiind un izvor nesecat de inspirație pentru numeroși autori.

Valoarea unei opere literare centrate pe această temă vine din puterea ei de a capta atenția micului cititor și identificarea acestuia cu personajele, precum și în rolul moralizator, educativ al acesteia, din care cititorul să tragă anumte concluzii. Există o dublă abordare a acestei îndragite teme în literatură, sub forma rememorarii amintirilor, povestindu-se de către autori întâmplări din viața reala, *Amintiri din coplilăriei*, *Ion Creangă* sau sub forma unei prezentări alflate la granița dintre miraculos și realitate, această perspectivă o putem întâlni în *Dumbrava minunată*, a lui *Mihail Sadoveanu*. Indiferent de abordarea adoptată de către scriitor în opera sa, îi dă posibilitatea omului să retrăiască această perioada mult iubită și ireversibilă, **copilăria** căpătând imortalitate prin intermediul operei artistice.

Bibliotecar, Oros Elena-Școala Gimnazială Rákóczi Ferenc Satu Mare

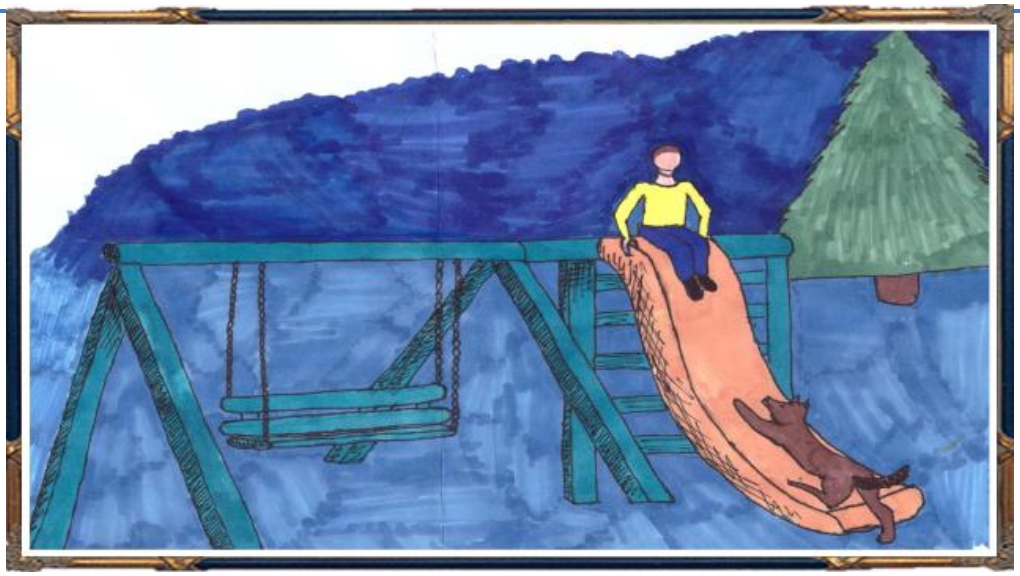

Játék a kutyámmal,Lukács Máté, Rákóczi Ferenc Általános Iskola, Szatmár

Rus Lilla,VI.B,Rákóczi Ferenc Általános Iskola, Szatmár

NÉGYLÁBON JÁRÓ SZERETET

A kutyák az ember legjobb barátai. Néha szülőként óvják gazdáikat, máskor igazi barátokként próbálnak felvidítani minket, vagy akár testvérszerepet betöltve játszanak velünk. Nem tudnak megbántani senkit, mert nem tudnak beszélni, mint az emberek, de néha szótlanul is nagyobb segítséget, megértést, szeretetet nyújtanak, mint a kétlábúak.Erre a boldogságra vágytam én is, hiszen testvér nélkül néha hiányzott egy társ, akivel játszhatok. Kimondhatatlanul örültem, amikor megtudtam, hogy szüleim megajándékoznak egy kiskutyával. Meglepetésnek tervezték, de végül úgy döntöttek, jobb, ha én választom ki leendő barátomat. Évmilliónak tűnt

az a pár nap várakozás. Minden pillanatban csak a kutyusomra gondoltam, rengeteget olvastam az ember leghűségesebb barátjáról. Temérdek névötletem volt, de nem tudtam dönteni, mert egy tökéletes nevet szerettem volna.

Végre eljött a várva várt nap. Sosem felejtem el azt a pillanatot, amikor a sok kis négylábú közül kiválaszthattam a nekem legjobban tetszőt. Azonnal felcsillant a szemem, amikor beléptünk abba a helyiségbe, ahol a kis cuki állatok epekedve várták, hogy gazdira leljenek. Rögtön megkerestük a kutyusokat, akik ártatlan, félelemmel teli szemekkel néztek ránk. Egyesek aranyosan játszottak a testvéreikkel, míg másokkíváncsian kukucskáltak ki a dobozaikból. Nagyon sok kutya volt, de a legédesebbnek mindegyik közül két kicsi tacskót találtam. Koromfekete arcukat néhány barna folt pöttyözte, apró orruk figyelmesen szaglászott. Azonnal megszerettem őket, s bármelyiket elfogadtam volna. Ám ekkor elszomorodtam. Megszakadt volna szívem, ha nekem kell elválasztanom a két testvért. Tudtam, hogy mennyire rossz lehet nekik, hiszen így soha többé nem látják egymást. Inkább lemondtam volna róluk, minthogy ez megtörténjen. A torkomban dobogott a szívem. Azt hiszem, szüleim fejében is ez a gondolat járhatott. Egy pillanatig haboztak, majd egymásra nézve eldöntötték, hogy elvisszük mindkét kiskutyát.Hihetetlenül boldog voltam, s bár tudtam, szüleiketsajnos már nem látják, de éreztem, hogy nagyon jó életük lesz nálunk.

Már csak egyetlen nagy feladat várt ránk: a névadás. Egy ideig tanakodtunk, próbálgattuk a hozzájuk illő neveket, míg végül úgy döntöttünk, hogy pár napig megfigyeljük őket. Mivel az egyiknek gömbölyebb pocakja volt, a másik pedig kisebb termettel rendelkezett, a Pici és Poci neveket találtuk a legtökéletesebbeknek. Egy kicsit még nehéz volt megkülönböztetni őket, hiszen nagyon hasonlítottak egymásra, de idővel már messziről tudtuk, ki szalad felénk.

Első éjszaka arra ébredtünk, hogy szomorúan nyüszítenek, s csak akkor nyugodtak meg, amikor az ölünkbe vettük őket. Amint érezték a közelségünket, simogatásunkat, azonnal mély álomba merültek.

Nagyon szerencsés ember vagyok, hiszen az az öröm, amit egy barát tud nyújtanimegduplázódott, s az életemet azóta is két hűséges testvér boldogítja. Sokszor vidítanak fel, gondoskodnak a napi sétámról, adnak puszit, amikor hazaérek. Egy nehéz nap után hatalmas erőt adaz, hogy már a kapuban várnak rám.

Azt hiszem, ez a nap volt gyermekkorom legszebb emléke, amikor két csöppnyi négylábútól hatalmas szeretetet kaptam.

Ungvári Tamás V.B "Én meg a kutyusom "

A víz a természet csodája

Az idei év tavaszán Románia Országos Tanügyminisztériuma versenyt hírdetett azon tanügyi káderek számára akik hasznos és innovatív módszereket alkalmaznak a tanítási folyamat során. A versenyre önállóan vagy más javaslatára lehetett jelentkezni. Iskolánk részéről Dénes Irén igazgatónőt én jelöltem a versenyre, hiszen számtalan új, vonzó és érdekes módszert alkalmaz a tanóráin, illetve az iskolán kívüli tevékenységek keretében annak érdekében, hogy jobban megértsék a gyerekek a tananyagot.

Dénes Irén varsolci igazgatónő egy olyan projektet mutatott be, amely helyi projektnek indult, de látván a diákok és a környezet érdeklődését nemzetközivé vállt, címe: A víz, a természet csodája.

Számos ország pedagógusa és diákja találta érdekesnek a felvetett témát és dolgoztak együtt. A végeredmény magáért beszél, mivel az e-Twinnig minőségi címmel illette a projektet és ennek is köszönhetjük azt is, hogy az iskolánk megkapta az e-Twinnig iskola címet is.

Bartus Tünde-Éva projektfelelős varsolci tanítónő

Engem őszintén meglepett a telefonhívás, amikor a Tanitók Házától értesítettek, hogy készítsem a portfóliót a CRED es versenyre, melyre a kolleganőm nevezett be. Gondolkodtam is rajta milyen tevékenységet küldhetnék, mely megállja a helyét végül is egy nagy népszerűségnek örvendő projektet mutattam be, címe: A víz, a természet csodája. Iskolánk életében nagy

jelentőséget tulajdonítunk környezetünk tisztántartásának , melynek része a Varsolci-tó is. Diákjaink ezzel is bizonyítják, hogy nemcsak az életre készítjük őket de élik is az életet.

A kezdetben helyi projektként indított tevékenység kinőtte falunk, megyénk sőt országunk határait is, így európai eTwinning projektté vált. A temérdek tevékenység között felsorolhatom a tó körüli kirándulásokat, felfedező utakat, gondolattérkép készítést, bemutatókat, melyeket a diákok terveztek, megosztották munkáikat az eTwinning felületen, a víz illetve Föld napja alkalmából szemétgyűjtést, halászversenyt, stb szerveztünk. Sok barátságok köttettek ezáltal a halászok elnöke előadást tartott diákjainknak a tó fontosságáról élővilágáról, könyveket, CD-ket hozott a vízi világról. Magyarországi partnereink meglátogattak bennünket, azóta más közös tevékenységünk is kialakult. Az egész lényege, hogy ezzel a projekttel nem lett vége a tevékenységünknek, hiszen folytonosságot alakítottunk ki . Azóta is szívügyünk a tó és környezetének élővilága valamint szűkebb környezetünk tisztántartása is.

Az országból több, mint 1000 projektet javasoltak a versenyre, melyekből a szabályzat szerint 20 elemi osztályos, 20 általános iskolás és 10 legnépszerűbb projektet választott ki a bizottság. Projektünket az általános iskolások legjobb 20 nyertes projektjei közé rangsorolták. A díjjazásra októberben került sor.

Köszönettel tartozunk mindenkinek, aki hozzájárult ezúttal is iskolánk hírnevének népszerűsítéséhez.

Dénes Irén, a Varsolci 1-es számú általános iskola igazgatója

Călătorie prin literatură

„În odaia mea vine un singur șoricel, care este atât de drăgălaș, încât nu mă îndur să îl omor."
Prințul Spiriduș și alte povești - Contesa D Aulnoy

Szilágyi-Bartha Gyopár V.B, Rákóczi Ferenc Általános Iskola, Szatmár

În timp ce „János Vitéz" păzea turma de oi, zărește o fată, care spală hainele în pârâu. Se îndrăgostește de ea, și oile între timp se împrăștie.

Amikor János Vitéz ügyel a nyájára, meglát egy nagyon szép lányt, aki a ruhákat tisztítja. Nagyon megtetszik neki és miközben őt nézi, elszalad tőle a nyája.

Kecskeméti diákok a varsolci iskolában

A varsolci 1-es számú általános iskola szeptember 10-én vendégül látta a kecskeméti Corvina Mathiász János általános iskola diákjait, a Határtanalun program keretén belül. Reggel fél tizkor egy kisbusznyi kíváncsi gyerek lepte el a varsolci iskola folyósóját. A varsolci nyolcadikosok az Ismerős Arcok, Nélküled c. dalával köszöntötte őket, felemelő érzés volt látni és hallani, hogy mindenki egyszerre énekelte, „Mi egy vérből valók vagyunk”.

Dénes Irén igazgatónő fogadta a vendégeket, beszélt a varsolci iskola életéről, körbevezetve a vendégsereget az iskolában, akik kíváncsi tekintettel nézték végig, milyen is egy erdélyi kis iskola. Ez után a varsolci hetedikesekkel közösen csoportokat alkottak. László Csilla könyvtárosnőtől megtudhattak sok érdekességet Varsolcról és a Szilágyságról, ezt követően résztvettek egy élménydús vetélkedőn ami a Rákóczi szabadásgharcról szólt. A vetélkedőn olyan képzőművészeti alkotásokkal, festményekkel ismerkedhettek meg, melyek mind a Rákóczi szabadságharcot ábrázolták. A csapatjátékok során címert készítettek maguknak, csapatnevet választottak, puzzle darabkákból rakták össze a festményeket és játékos kviz kérdésekre válaszoltak.

A megmérettetés után, mindenki elismerő oklevelet és csoportképet kapott emlékül az itt eltöltöltött idők emlékére.

A dijkiosztó után, a gyerekek és a kisérő tanárok bőséges meleg házi krumplis-zsiroskenyeres, zöldésges és gyümölcsös ebédben részesültek.

A falatozás után utunk a Varsolci –tóhoz vezetett, ahol vendégeink megcsodálhatták falunk egyik nevezetességét, a tavat, melyet több, mint 2 kilométeren Közép Európa legnagyobb földgátja védi. Együttlétünket baráti sportversenyekkel zártuk. A kecskeméti diáksereget Kisbert Hella igazgató , Törőcsik Zoltán és Kovács Attila pedagógus kollegák kisérték el. Mivel iskolájuk a kosárlabdázókról híres így meglepetésünkre számunkra is egy jó minőségű kosárlabdát hoztak, melyet reméljük, hogy a hamarosan elkészülendő sporttermünkben örömmel használhatunk.

Köszönjük minden munkatárs segigségét, aki akár egy kicsivel is hozzájárult ennek a projektnek a szervezéséhez és lebonyolításához. Várunk vissza benneteket!

Dénes Irén igazgató, Varsolc-Tóbiás István, vallástanár

ESZPERENTE JELLEMZÉS

Eme ember tehetetlen egyes gyerekekkel szemben.
Egy remek egyed, mely lelkesen nevel eleven gyerekeket rendre.
Eme ember fegyelmezett. - Lehetetlen!
Nem lelek egy kellemetlen esetet sem.
E nyelven jellemez két eszes, jeles egyed.

Musila Kristóf - Zoltán és Kürti Roland, IV.D
Rákóczi Ferenc Általános Iskola

FÉNYKERESŐK

Toma Zsuzsanna VI. B -Piros esernyőm
Rákóczi Ferenc Általános Iskola, Szatmár

Bálint Stefánia VI.B- Planetáriumban
Rákóczi Ferenc Általános Iskola, Szatmár

Rajz: Szilágyi Norbert

EGY PÓK SZERELME

Török Kajtár Enikő

Kályha mellett korom volt, kormos falon élt egy pók.
Csendben élt a sarokban, szőtt, font a nagy homályban.
Ha egy szúnyog arra szállt, hálóval ölelte át.
A legyeket imádta, ravaszul átkarolta.
Hanem egyszer hálójába berepült egy lepkelányka.
Szivárványszín volt a szárnya, ragyogott a napsugárba.
Annyira megszerette, ebédre meg nem ette.
Sóváran szeretgette, friss harmattal etette.
Őt feleségnek szánta, de a lepke kicsúfolta:
-Nem lehetek a párod, mert túl nagy a potrohod!
Lábad túl sok, szárnyad semmi, nem fogok én hozzád menni!
A hálód nagyon szorít, szerelmed nem boldogít!
-Jól van, kedves szerelmem, a sok lábam elrejtem.
Szárny helyett szép palástot harmatcseppből varratok.
A hálóm meglazítom, s a táncodat csodálom.
A ravasz kis lepkelány táncolni kezdett némán.
Kilazított hálóból megszökött a rabságból.
Búcsúzóul azt mondta:- Nem térek vissza soha!

LESIFOTÓK

„Egy régi fénykép úgy döntött, hogy földre hull…” Kovács Ákos: Felemel

„KEZÉBEN AZ EGÉSZ VILÁG…”

Illatos házi szappan készítése

Máté Judit Mónika – kémia- fizika tanár –

Az iskola másképp programjába beiktatható/ kitűnő ajándék/ érdekes tevékenység

Szükséges anyagok: 250 g kókuszolaj, 250g pálmaolaj, 250g olivaolaj, 380g víz, 140g marószóda, 1-2 üveg illóolaj(pl. levendula)

1 lépés: az anyagok pontos kimérése

2. lépés: olvasszuk fel a zsíradékokat, majd 40 fokra hűtsük le

3. lépés: desztillált vízbe oldjuk fel a marószódát, majd hagyjuk lehűlni(mindig a szódát rakjuk a vízbe nem fordítva, exoterm reakció =felmelegedéssel jár)

4.lépés:összekeverjük a két oldatot,egyforma hőmérésklet̋ű kell legyen,a marószóda oldatot öntjük az olajos keverékhez

5. lépés: botmixerrel összekeverjük egy magas falú edényben

6. lépés: a szilikon formát kibéleljük szárított levendula virággal

7. lépés: a sűrű masszát kiöntjük a szilikon formákba

8.lépés: dunsztolás,24 órára betakarjuk mint a befőttet

9.lépés: 1 hónapig érleljük, mig a szappanosodási folyamat lezajlik teljesen.

Melán Tamara – Zsófia, IV.D-Szatmár

A varázsfurulya átka

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy sziget. Ezen a szigeten élt a nyúl, a ló, a macska, a sün és én, a legjátékosabb és legbarátságosabb kiskutya.

Egy meleg napon, éppen együtt sütkéreztünk, amikor odaugrott hozzánk a nyúl, és felkiáltott:

– Nem hiszitek el, hogy mit találtam!

– De elhisszük, ha mondod! - morgolódott a ló.

– Na jó, akkor mondom.

– Mondjad! - mondta a macska, és mostmár ő is kezdett türelmetlen lenni.

– Találtam egy varázsfurulyát! - ugrált izgatottan a nyuszi.

– És mi benne a varázslat? - kérdezte a sün kíváncsian.

– Én sem tudom még, de kiderítem. - mondta a nyúl, azzal elugrált.

Tíz perc sem telt bele, újra megjelent.

– Megvan, hogyan fogom kideríteni! - mondta újult erővel.

– Na, akkor mondjad! - vágtam most már én is a szavába.

- Belefújok. - válaszolta, és azzal belefújt. Nem történt semmi. Már indultunk is, csakhogy a nyúl is követni akart minket, de nem tudott ugrálni. Erre a süni is kijött a bozótjából, de ugrálva.

Egy órával később sikerült megnyugtatni őket az én zseniális ötletemmel, ami az volt, hogy visszatesszük a varázsfurulyát a helyére. Ezt mindenki jó ötletnek találta, úgyhogy elindultunk. Mentünk-mendegéltünk, amikor a sün beleakadt egy bodzabokor lehajló ágába. Akárhogy ugrált, nem tudott kijutni. Nagyon siettünk, ezért nem álltunk meg segíteni, viszont megígértük, ahogy visszatettük a furulyát a helyére, visszajövünk érte.

Egy kőhajításnyira sem mentünk, amikor észrevettünk egy romos villát. Ugyanekkor a nyuszi is felkiáltott:

- Megvan! Itt találtam a varázsfurulyát! - azzal kivette a kezemből, és visszatette a helyére. Mindenki a nyúlra figyelt, aki megpróbalt ugrani, és sikerült. Míg a többiek vigadoztak, én nem voltam rest, gyűjtöttem néhány lehullott falevelet, és serényen betemettem. Mire befejeztem, már a süni is vígan sétálgatott mindenfelé.

Mire visszaértünk a tenger partjára, már lenyugvóban volt a nap, de én mégis úgy döntöttem,

hogy napozok még egy kicsit. A többiek is követtek. Amikor már szinte látni sem lehetett, fogtam magam, és bekucorodtam a kis fából készült házba. A többiek, a nyúllal együtt odabújtak mellém. Még le sem csuktam a szemem, de már aludtunk.

Még máig is alszanak, amíg a nyúl nem talál egy újabb varázs furulyát, és meg nem fújja.

JÁTSZÓTÉRAVATÁS VARSOLCON

Örvendeztek, énekeltek és népi játékokat játszottak a varsolci óvodások a „Nevelés Napjá”-t ünnepelve 2019.október 3-án, melynek keretében sor került a varsolci játszótér avatására.Mondókáztak, menetelve járták körbe a csoportszobát, majd vidáman énekelték a” Ki segít nékem sövényt befonni „kezdetű énekesjátékot. A gyermekekkel, szülőkkel együtt örültek

meghívott vendégeink is, akik között köszönthettük Kovács Zoltán , államtitkári kabinetigazgató urat, Dari Tamás főtanfelügyelő helyettes urat, a varsolci református egyház lelkipásztorát, Fazakas Sándor tiszteletes urat, a Perecseni Általános Iskola igazgatóját, Filip Gyöngyi-Ana igazgatóasszonyt, a varsolci polgármester urat,Bréda Lajost, a varsolci Községi Könyvtár könyvtárosát, László Csillát, valamint a néptanács képviselőjét, Dragos Melindát. „A gyermekeknek mindig mindenben a legjobb a jó”-ezzel az idézettel kezdte megnyitó beszédét Dénes Irén, a Varsolci 1es számú Általános Iskola igazgatója. Ezt követően köszönetét fejezte ki a Romániai Magyar Pedagógus Szövetségnek(RMPSZ) kinek közbenjárásával jöhetett létre e korszerű és biztonságos játszótér. Köszönetet mondott továbbá Dénes András alpolgármesternek, aki a földterület okmányait teljes odaadással

rendezte.Sajnáljuk, hogy nem lehetett jelen, ezen a napon is a varsolci óvoda teljes felújításának dokumentumait intézte.

A Kárpát-medencei Óvodafejlesztési Program beruházása mutatja a jövőbe vetett hitet, hiszen minden bizonnyal lesz utánpótlás, akik e tetszetős, korszerű játékelemeket használni fogja. A szalagvágás után a gyerekek örömmel vették birtokukba a felújított, rendbeszedett és gondosan előkészített játszóteret.A szülői bizottság képviselői finom fánkkal, üdítővel kínálták a vendégeket, szülőket, gyermekeket egyaránt. Reméljük, teljesül meghívott vendégeink kívánsága, és mindig tele lesz a varsolci játszótér vidám, egészséges gyerekkel! A varsolci óvodások nevében: Köszönünk mindent!

Bartus Ibolya óvónő

Az aranyalmát termő fa

Egyszer volt, hol nem volt, még az Óperenciás tengeren is túl, ott ahol a kurta farkú malac túr, élt egyszer egy öreg király, akinek a kertjében aranyalma termett.

Ennek hírét meghallotta egy gonosz boszorkány. Azt az ördögi tervet eszelte ki, hogy kiszárítja ezt az aranyalmát termő fát. Útra is kelt kedvenc malaca, Artúr hátán. A palota kapujában átöltözött grófi ruhába, és azt mondta az őrnek, hogy a királynak hozott ajándékot.

-Olyan forrásvíz van ebben a kancsóban, amivel ha a fát megöntözzük, kétszer annyi aranyalmát fog teremni!

-Kedves grófnő, köszönjük kedves ajándékát, jöjjön kérem azonnal a kertbe!- szólt a király.

A kertben az álruhás boszorkány megcsodálta a gyönyörű fát, és már öntötte is a tövére a kancsója tartalmát. Abban a pillanatban, mikor kiürült az edény, a boszi forgószéllé változott, és eltűnt. Sajnos a fa levelei fonnyadni kezdtek. A király borzasztóan kétségbe esett, nagyon bánta már kapzsiságát. Szerencsére eszébe jutott egyik kedves barátja. Azonnal Csudi varázslóért küldetett, remélve, hogy tud valami megoldást a kialakult vészhelyzetre.

Csudi pillanatok alatt ott termett, és felmérte a helyzetet. Rengeteg varázskeverékkel rendelkezett:

-Biztosan találok valami ellenszert !-kiáltott fel optimistán.

A fa tövére csepegtetett pár csepp életelixirt, és újra levelet hajtott a fa. Azért, hogy a boszi ne ússza meg bűntetlenül, megdörzsölte varázstarisznyáját, és a boszit malaccá változtatta.

A király, hálája jeléül egy furulyát faragtatott a varázslónak, és emlékül nekiadta.

Az aranyalmafa azóta is terem, a boszit pedig azóta is kergeti Artúr malac a világ végéig és vissza.

Aki nem hiszi, járjon utána!

IV. B osztály-Rákóczi Ferenc Általános Iskola, Szatmár
Íródott a Magyar Népmese Napjára

Sárkánykert

Szerkesztették a Varsolci 1-es számú Általános Iskola VI.B osztályának diákjai

Egy pénteki napon elindultunk a Sárkánykertbe. A buszon arrafele nagyon jó volt a hangulat: vicceket meséltünk, énekeltünk és beszélgettünk. Mikor megérkeztünk a célponthoz, egy rövid földrajzóra várt minket, amit Lucza Lukács tanár úr tartott,és részt vett a mi osztályfőnöknőnk Máté Judit Mónika,a matematika tanárnő Boncidai Anikó Klára, és a testnevelés tanár úr Veres Árpád Attila. Először megcsodáltuk a természet formálta csodás kőtömböket,majd ezt követte egy sötét barlang felfedezése. Bent a barlangaban voltak denevérek, és a barlang egyik részén kikapcsoltuk a telefon fényét és nagyon sötét volt. Beálltunk egy kis réshez és képeket készítettünk,mintha a barlang szellemei lettünk volna. Ezután kiindultunk a barlangból és a bejáratnál is képekkel örökítettük meg ezeket a kellemes pillanatokat. A Sárkánykert mellett egy fenomenálisan berendezett területre leltünk. Hamar labdát kerestünk a bokorban és különböző kidobós játékokat játszottunk a tanár urak társaságában. Az ott berendezett színpadon amatőr színészekként vicceket attunk elő társainknak. Elindultunk vissza a buszhoz,és elindultunk az étterem felé,ott várakozás közben egy jót játszodtunk, aztán szóltak, hogy kész a finom ínycsiklandó pizza. Az úton a pizzázó fele jó volt a hangulat. Megérkeztünk a pizzázóhoz, és elfogyasztottuk a finomabbnál finomabb olasz lángost. Nagyon jó volt ez a kirándulás,reméljük a jövőben lesz még ilyen kirándulás. Köszönjük a tanároknak ezt a jó élményt!

Pizzás sérülés

Jaj! Amikor megtörtént sírtam, de most csak kacagok, ha eszembe jut. Nem is húzom az időt! Olyan 5 éves lehettem, az apukám testvére hívott. Olyan izgatott voltam. (Vajon miről beszélgettek?). Utána két perc után letette a telefont, és felöltöztetett. Húúú, úgy megesz a kíváncsiság ilyenkor. Gondoltam:„Nem stresszelem magam, inkább megkérdem!" Meghívtak minket pizzázni.Elmentünk, örvendeztünk egymásnak, mint más normális ember. Jött a PIZZA! Ettünk jó étvággyal. Mmhh! Fini! De nemsokára kellett a mosdóba. Anya elvitt, elvégeztem a dolgomat, mentünk vissza. 20 perc után újra kellett mennem. Anya szólt, hogy várjam meg, de én azt gondoltam, hogy én már nagy lány vagyok, így elindultam, egyedül. Futás közben egy hölgy jött ki tányérral a kezében, és én...PUFF!!!, nekimentem fejjel a tányérnak. Én gyerek fejjel azt gondoltam, hogy:

1).Egy nagy fekete lyuk van a fejemen.
2).Látszik a koponyám .

Méghozzá valami olvadt csoki volt a tányéron, így vér helyett csoki folyt. Apa sokkot kapott. Gyorsan ölébe vett, és futott a kórházba. Azt mondtam az orvosnőnek,hogy:

-Nu,nu,tati să facă!

Erre az orvosnő:
-Dar sunteţi doctor, domnule?
Apa meg:
-Nuuuu!
A bevarrás szörnyű volt, üvöltöttem. Utána egy óriási tapaszt tettek a sebre. Apukám rám adta a felsőjét, és mosolyogva, könnyes szemekkel ballagtunk haza.

VAJDA VIKTÓRIA VIVIEN V.B Rákóczi Ferenc Általános Iskola, Szatmárnémeti

Szilágyi Bartha Gyopár-V.B-Népdaléneklés

Amintirile unor scriitori români remarcabili

Ion Creangă

Ion Creangă s-a născut pe data de 1 martie sau 10 iunie 1837 și a murit în 31 decembrie 1889. Data nașterii lui Creangă este incertă. El afirmă în „Fragment de biografie” că s-a născut la 1 martie, însă un condic de nou-născuți din Humulești prezintă data 10 iunie 1839. Creangă este unul dintre cei mai cunoscuți scriitori români, mai ales datorită operei sale autobiografice „Amintiri din copilărie”.

Opera literară „Amintiri din copilărie” începe cu o descriere a satului natal, Humulești: „Ș-apoi Humuleștii, și pe vremea aceea, nu erau numai așa, un sat de oameni fără căpătâi, ci sat vechi răzășesc, întemeiat în toată puterea cuvântului: cu gospodari tot unul și unul, cu flăcăi voinici și fete mândre, care știau a învârti și hora, dar și suveica, de vuia satul de vatale în toate părțile; cu biserică frumoasă și niște preoți și dascăli și poporeni ca aceia, de făceau mare cinste satului lor...”. Era un copil neastâmpărat. Mama lui Nică a vrut să facă școală, tata în schimb nu. Într-o duminică a venit tatăl mamei, bunicul lui Creangă, din Pipirig și, văzând cearta dintre mama și tatăl său, a hotărât să-l ducă pe Creangă la școală în Broșteni.

În al doilea capitol, prezintă câteva peripeții din copilăria lui: furtul cireșelor și al pupezei. Fapta sa se dovedește a fi păguboasă pentru întreaga comunitate. Nică nu avea răbdare nici cu fratele său mic, trebuia să aibă grijă de el, dar el s-a dus la scăldat; în schimb mama i-a

dat o lecție pe viață. Capitolul culminează cu un scurt monolog, încheiat astfel: „Ia, am fost și eu, în lumea asta, un boț cu ochi, o bucată de humă însuflețită din Humulești, care nici frumos până la douăzeci de ani, nici cuminte până la treizeci și nici bogat până la patruzeci nu m-am făcut. Dar și sărac așa ca în anul acesta, ca în anul trecut și ca de când sunt, niciodată n-am fost."

În capitolul al III-lea, oferă mai multe detalii despre istoria Humuleștiului, începând de la războiul polono-otoman din 1672-1676. Narațiunea ne arată perioada petrecută de Creangă la seminarul din Fălticeni. Tot aici schițează portretele prietenilor săi și menționează pe scurt relația lui cu fiica unui preot, care devine prima sa iubită. Primăvara vine vestea că școala de la Fălticeni se va închide, elevii urmând să fie mutați la mănăstirea Socola din Iași. Capitolul se încheie cu nesiguranța ce îi cuprinde pe elevi.

Al IV-lea capitol al „Amintirilor din copilărie" începe cu prezentarea îndoielilor pe care le are Creangă cu privire la plecarea din Humulești la Iași: „Ursul nu joacă de bunăvoie". Naratorul descrie lucrurile cele mai dragi lui în Humulești: familia și tovarășii, obiceiurile locale legate de petreceri și dans. Narațiunea relatează călătoria de la Humulești spre capitala moldoveană, impresiile autorului față de peisajul moldovenesc. Capitolul și volumul se încheie brusc cu o descriere a elevilor din toate colțurile Moldovei adunați în curtea mănăstirii Socola.

„Amintiri din copilărie" a devenit o sursă de inspirație pentru diverși autori români la începutul secolului al XX-lea și în perioada interbelică. A fost imitată de I. Dragoslav, I. I. Mironescu și Ion Călugăru

Mircea Eliade

Mircea Eliade (9 martie 1907, București, Regatul României – 22 aprilie 1986, Chicago, SUA) a fost istoric al religiilor, scriitor de ficțiune, filosof și profesor român la Universitatea din Chicago din 1957, titular al catedrei de istoria religiilor Sewell L. Avery din 1962, naturalizat cetățean american în 1966, onorat cu titlul de DistinguishedServiceProfessor. Autor a 30 de volume științifice, opere literare și eseuri filozofice traduse în 18 limbi și a circa 1200 de articole și recenzii cu o tematică variată. Opera completă a lui Mircea Eliade ar ocupa peste 80 de volume, fără a lua în calcul jurnalele sale intime și manuscrisele inedite. Este membru post-mortem al Academiei Române (din 1990).

Eliade și-a prezentat amintirile în „Romanul unui adolescent miop”. Viața lui are două extreme: nedisciplinatul adolescent miop, care și-a luat cu greu corigențele, și ilustrul profesor de istorie a religiilor din SUA, iubit de hipioți. Mircea era al doilea dintre cei trei copii ai lui Gheorghe și ai Janei. A învățat la școala de pe strada Mântuleasa. Părinții săi primesc sfatul învățătorului să nu-l lase să citească prea mult, fiindcă are ochii slabi, însă Eliade citea pe ascuns, în fundul grădinii, în pod, în pivniță. Eliade nu a fost un elev silitor. Era interesat doar de zoologie, așa că petrecea zile întregi căutând plante și insecte. Într-un singur an a rămas corigent la trei materii: română, franceză și germană. Eliade era un elev indisciplinat, dar era strălucit. „Ei mă cred o haimana și sunt siguri că nu voi ajunge nimic. Am să le pregătesc o surpriză!”, și-a spus Eliade. Reușește să-și ia corigențele, chiar ia numai note de zece la limba română. Urmează Facultatea de Litere și Filosofie din București, reușește să-l viziteze pe Papini, care-l aștepta cu țigara în colțul buzelor - „Era mai urât decât mi-l închipuiam, dar m-a impresionat grosimea lentilelor”.

Proaspătul absolvent al Facultății de Litere și Filosofie din București, pleacă din Alexandria până în India cu un vapor. Îi fusese aprobată cererea de a studia filosofia indiană și limba sanscrită la Calcutta. Peste puțin timp, Eliade se mută în locuința mentorului său, acolo o cunoaște pe Maitreyi, fiica mai mare a lui Dasgupta, care i se pare urâțică. Vestea iubirii nu îi convine profesorului, astfel îl gonește pe Eliade din casă. În 1933, la un an de la revenirea în țară, Eliade începe să își pună pe hârtie experiența indiană în romanul „Maitreyi”. În 1972 Maitreyi a lui Mircea Eliade cere un drept la replică. Va scrie și ea o carte: „Dragostea nu moare”.

Toth Kamilla, Clasa a VIII-a B,Satu Mare

Amintirile copilăriei

Copilăria mea este una obișnuită, dar este frumoasă. Îmi amintesc de zilele călduroase în care stăteam sub umbra teiului bătrân, pe băncuța făcută de bunicul. El îmi istorisea povești, printre care se numărau și năzbâtiile făcute de el la școală, iar bunica, cu mâinile ei aspre de atâta muncă, mă mângâia ușor și calm pe cap. Bunicul mă făcea să râd, pe când bunica îmi dădea povețe. Cu bunica lângă mine, eram în siguranță, iar temerile mele dispăreau.

Îmi aduc aminte de serile de vară, în care eu și ceilalți copii din vecini ne adunam pe prispa casei. Mâncam bunătățiile bunicii, iar apoi mergeam la joacă sau la plimbare, cu gândul că

vecina e plecată de acasă și noi puteam să ne umplem sânul de cireșe. Râdeam mult și făceam multe boacăne, iar în acele momente uitam complet de orice griji. Când se înnopta și apărea luna pe cer, noi continuam să ne jucăm, până când venea bunica și îmi spunea că e timpul pentru culcare.

Zilele treceau repede, iar când noul an școlar bătea la ușă, trebuia să îmi iau rămas bun de la prietenii mei și de la dragii mei bunici. Din punctul meu de vedere, cele mai frumoase momente din copilărie sunt cele petrecute la țară, un loc care te face să uiţi de telefon, un loc unde tehnologia nu are nicio valoare.

Deși începuse școala de ceva vreme, gândul meu rătăcea printre amintiri. Tot ce aveam în minte era casa bunicilor. Îmi era atât de dor de vară, de soare, de prieteni şi mai ales de bunicii mei dragi! Îmi lipseau enorm poveștile bunicului și sfaturile bunicii, însă, gândul că în următoarea vacanță îi urma să îi revăd, îmi încălzea sufletul!

Csengeri Cezara, Clasa a VI-a A-Satu Mare

Találkozó a somlyói diákokkal

2019 áprilisában iskolánk hetedikesei örömmel vettek részt a Határtalanul című projektben.Ez jó alkalom volt arra, hogy szoros barátságok kötődjenek más iskolák diákjaival.Egy októberi pénteki napon nagy készülődésben voltunk tudván, hogy érkeznek hozzánk a Szilágysomlyói Báthory István Általanos Iskola diákjai. Izgatottan vártuk már, hogy teljen el az első három óra. Harmadik órán megengedték, hogy elkezdjünk készülődni, mert különböző programokat szerveztünk vendégein számára. Lassan elkészültünk a teremmel, mert az első programhoz hozzátartozott egy rövid videó levetítése a Varsolci Általános Iskoláról.

Eltelt az idő és megérkeztek a barátaink. Videónézés után jobban bemutatkoztunk egymásnak, és körbejártuk az iskolát. Mindezek után elindultunk meglátogatni a Varsolci-tavat, ahol a történelemtanárunk nagyon sok érdekes dolgot mesélt a tóról, aztán körbejártuk a tavat, és itt időztünk kicsit.

Ezek után meglátogattuk a krasznarécsei haranglábat és a református templomot. Szerintünk nagyon jól sikerült ez a nap, és a barátainknak is nagyon tetszett. Reméljük, még lesznek ilyen kis talalkozások a tanév folyamán.

VIII.B osztály, Varsolc

Kirándulás

Az osztályunk idén úgy döntött Veres Árpád Attila osztályfőnökünkkel, hogy el szeretnénk menni utoljára kirándulni, mivel ez az utolsó együtt töltött évünk. Nem akartunk túl messze menni, ezért Szilágy megyében kerestünk látnivalókat.Végül azt választottuk,hogy megmásszuk Szilágy megye legmagasabb csúcsát, a Perjei-Magurát. A szállás megválasztásánál nem sokat tétováztunk, a Cabana Feeling panziót választottuk. Mindenki nagyon izgult,alig fértünk a bőrünkben.

Amikor elérkezett a nagy nap, egy órakor hazamentünk. Három órára volt téve az indulás időpontja, de ez mindenkinek egy örökkévalóságnak tűnt. Amikor megláttuk a kanyarban a buszt, tudtuk, hogy végre elkezdődött. Az út is nagyon jó volt, zenét hallgattunk és beszélgettünk. Hamar odaérkeztünk, mivel Csízér nincs olyan messze Varsolctól. Amikor odaértünk mindenki leugrott a buszról, átvettük a szállást, ami egy gyönyörű helyen van. A faház mellett egy kis halastavacska, egy pónikarám két pónival és lentebb egy házacska, ahol egy billiárdasztal, amit estére mindig lefoglaltuk. Mindenki átvette a szobáját, majd mindenfélét csináltunk, a fiúk és a lányok is fociztak,tollasoztunk, pónit simogattunk.Estefele elkezdtük a vacsorát készíteni, ekkor érkezett meg Bogya Ferenc tanárúr.A fiúk tüzet raktak és miccset sütöttek, mi, a lányok krumplit pucoltunk, majd sütöttünk, közben zenét hallgattunk, és sokat beszélgettünk.Vacsora után sokat társasoztunk és biliárdoztunk.

Reggel elkészítettük a reggelit, főztünk kávét és teát. Miután eltakarítottunk magunk után, játszottunk és csináltunk néhány képet, aztán elindultunk a túrára. Meredek kis ösvényeken haladtunk felfele, miközben gyönyörű kilátás tárult elénk. Lehet, hogy nem mindenki ment fel a csúcsra, de ugyanúgy jól éreztük magunkat. Ezen a túrán jól összekovácsolódott az osztály. Amikor visszaértünk, mindenki lepihent, kicsit később újra aktívak lettünk, és megint kint voltunk. Délután a tanárok felesége és gyermekei is megérkeztek, elkezdődött a babgulyás készítése, ebben mi már nem segítettünk. Szabadidőnkben játszottunk, beszélgettünk, és a szokásosat csináltuk.Vacsora után társasoztunk,kihasználtuk a hátralévő kevés időt.Akkor este mindenki hamarabb aludt el.

Reggel ettünk, majd kint voltunk, próbáltuk hasznosan tölteni a megmaradt időt. Az ebédre elkészült spagetti elfogyasztása után összepakoltunk, és vártuk a buszt. Az úton szomorkásak voltunk, de még akkor is jól éreztük magunkat. Nagyon jó volt ez az együtt töltött idő. Hamar eltelt,de hasznosan.

VIII.B osztály, Varsolc

CU BICICLETA PE STRĂZILE CRAIOVEI

Micu Marius,VI.A-Satu Mare

Nu începusem încă şcoala, când am învăţat să merg pe bicicletă: mai întâi pe cea cu roţi ajutătoare, apoi cu una mai mare şi, în fine, cu una obişnuită. Mai întâi pe aleile frumosului parc local şi pe urmă pe străzile oraşului.

De fapt, bunicul - Tataie, cum îl numesc eu pe tatăl mamei mele - urmărea ca eu să cunosc amănunţit oraşul natal al părinţilor mei, Craiova.

Străzile oraşului nu mai sunt uliţele târgului de altădată, din vremea copilăriei bunicilor mei. Au devenit artere lungi, drepte şi asfaltate, care pornesc din marginile oraşului şi se opresc în Strada Mare (Victoriei) care împarte oraşul în două. Plimbările cu bicicleta mi-au întipărit în memorie nume de străzi precum: Ardealul, Carpaţi, Vlad Ţepeş, Oituz, Dragalina, Eremia Grigorescu şi chiar LT.Becherescu, un erou local al Primului Război Mondial.

Iată cum se desfăşoară o asemenea plimbare: dimineaţa de vară, senină şi răcoroasă, ne îndeamnă la drum. Din mers, bunicul îmi arată o serie de case frumoase şi bine întreţinute. Tataie îmi vorbeşte despre stăpânii acestora – bătrâni dispăruţi sau urmaşii lor. Sunt casele unor moşieri, avocaţi, preoţi sau profesori, care se păstrează şi azi în stare bună. Din păcate, întâlnim şi case părăsite, cu gardurile dărăpănate, curţile năpădite de buruieni, ferestrele fără geamuri. Trecând pe lângă astfel de clădiri, te simţi cuprins de tristeţe – cândva, de acolo răsunau glasuri vesele de copii.

În plimbările noastre, traversăm podurile de peste pârâul Balasan, care străbate oraşul de la vest la est. De asemenea, întâlnim sediile a numeroase instituţii locale: şcoli, primăria, două licee, casa de cultură, gara, stadionul, spitalul precum şi noile magazine. Străzile sunt împânzite oameni: bătrâni şi copii, tineri cu maşini sau biciclete, femei aflate la cumpărături.

De obicei, plimbarea se încheie cu o mică discuţie între mine şi bunicul meu. Acesta îşi exprimă speranţa că îmi voi aminti mereu de locurile natale ale familiei şi că, atunci când voi fi mare, voi reveni cu drag pe aceste meleaguri.

La bunici

Într-o dimineață senină de septembrie, am pornit împreună cu părinţii şi cu fratele meu către bunici. Ei locuiesc într-o zonă montană, în Piatra Neamț, un oraş mare şi frumos. Drumul până la bunici este luuung, aşa că avem nevoie de o întreagă zi pentru a parcurge distanţa de aproximativ 500 de km care ne desparte de ei.

De-a lungul călătoriei, am fost înconjuraţi de privelişti minunate. Arborii semeţi erau

îmbrăcaţi în verde, maro, roşu, galben, portocaliu. Toamna îşi răsfrângea nuanţele pretutindeni. Râurile şi lacurile străluceau la atingerea blândă a soarelui. Casele, vechi, mă purtau cu gândul la vremuri îndepărtate. Era minunat.

Când am ajuns la bunici, am găsit masa încărcată de bunătaţi, aşa cum doar bunica le ştie pregăti. După ce am luat masa, vremea fiind încă plăcută, am decis să pornim într-o drumeţie pe munte. Acolo, am găsit, spre surprinderea noastră, urme de urşi. Am văzut două veveriţe care se jucau prin frunzele aşternute ca un covor ţesut din frunze.

După câteva zile petrecute la bunici, tata a dus maşina la service pentru o verificare de rutină. Vestea proastă era că maşina avea câteva defecţiuni care necesitau să fie urgent remediate. Astfel, deşi şcoala începea în ziua următoare, am fost nevoiţi să ne prelungim şederea la bunici cu încă patru zile. Pentru mine şi fratele meu, vestea a fost grozavă! Bunicii ne-au răsfăţat, iar vremea ne-a fost şi ea prietenă.

Szabo Kevin, Clasa a VI-a A,Satu Mare

O excursie palpitantă

Într-o zi călduroasă de vară, două familii prietene, Hank şi Prank, au decis să petreacă un sfârşit de săptămână într-o pădure, la munte. Pentru că urma să meargă în excursie cu cortul, ei au

încărcat în maşini multe bagaje, haine şi mâncare. Domnul şi doamna Hank erau însoţiti de cei doi copii ai lor, de şapte şi de opt ani, iar soţii Prank, de fiul lor de doisprezece ani şi de un bunic. După o zi întreagă de mers printre serpentine, ei au ajuns într-un loc sălbatic unde au despachetat bagajele şi au montat tabăra: două corturi mari, o masa lungă, scaune şi grătarul. După ce au mâncat, au observant că afară era deja întuneric, aşa că au făcut un foc de tabără şi au stat până târziu. Bunicul le-a spus poveşti înfricoşătoare, iar copiii s-au dus la culcare speriaţi. Noaptea au visat animale ciudate şi fiinţe stranii.

Dimineaţa, când s-au trezit, au observant că lipsea mâncarea. Copiii au crezut că bunicul i-a păcălit, dar, când au văzut că părinţii au plecat la cumpăraturi, şi-au dat seama că nu era o farsă. La un moment dat, au auzit zgomote ciudate şi s-au urcat în copaci. Părinţii, când s-au întors şi nu i-au găsit, au început să îi cheme:

- Copii, unde sunteţi? V-am adus mâncare şi dulcuri!

Copiii au strigat din copac:

- Suntem aici, sus! Am auzit nişte zgomote care ne-au speriat.

Au pregătit cina, apoi bunicul le-a spus iar poveşti ciudate. Copiii au hotărât să stea noaptea la pândă să vadă cine le fură mâncarea. Încă mai credeau că bunicul îi păcălea. Seara au stat mult la foc, s-au jucat, iar bunicul a cântat la chitară. În pădure, se auzeau zgomote şi glasuri ciudate. Copiii dormeau toţi într-un cort. S-au prefăcut că le e somn şi au închis intrarea de la cort. Părinţii s-au culcat şi ei, iar bunicul deja sforăia. Copiii stăteau în cort cu binoclul la ochi şi aşteptau. În jurul lor se auzeau multe zgomote şi strigăte ciudate. La un moment dat, au auzit mişcare lângă focul stins. Le era foarte frică. Nu vedeau decât o umbra mare şi întunecată. Au aprins o lanternă şi au îngheţat:

- Ursuuul!!! a strigat fetiţa.

Părinţii s-au trezit, au mers în cortul copiilor, iar bunicul a aprins focul. Ursul cel mare s-a speriat şi a fugit în pădure, iar copiii au dormit împreună cu părinţii.

A doua zi dimineaţă, au realizat că au înnoptat într-un loc în care erau tot felul de animale sălbatice. Au hotărât că e mai bine să plece. Întorcându-se spre casă, au văzut multe animale: urşi, căprioare, vulpi şi chiar un râs.

Hotărât lucru că aveau să îşi amintească excursia aceasta!

Szilvester Adam, Clasa a VI-a A, Satu Mare

TRENUL COPILĂRIEI

Copilăria este ca un tren lung, frumos colorat, cu multe compartimente. Pentru mine copilăria este*trenul fericirii*.

Toate amintirile din copilăria mea sunt frumoase. Am un album de poze plin cu sute de fotografii cu mine şi cu părinţii mei, din foarte multe locuri frumoase pe care le-am vizitat. Pozele îmi amintesc de ele. Adesea, părinţii îmi povestesc momente fericite din copilăria mea. Încă de când eram bebeluş, am tot călătorit. În toate pozele zâmbesc sau râd, de aceea pentru mine copilăria e asemenea unui tren al fericirii.

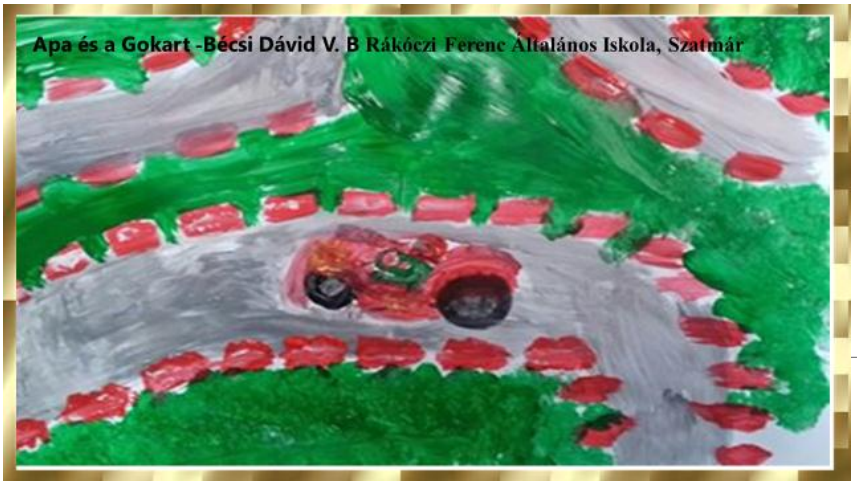

Prima staţie pe care mi-o amintesc este la Disneyland. Aveam 6 ani şi eram foarte emoţionată de tot ceea ce vedeam:

personajele din desenele animate, parada personajelor Disney, zâne, prinţese, pitici, balauri, spiriduşi, toate erau reale, se mişcau, vorbeau. Eram fermecată de ele, totul era ca în poveşti. Noaptea am văzut un spectacol magic de focuri de artificii. Cel mai frumos din viaţa mea!

A doua staţie a fost în gara Legoland. Pozele cu mine făcute acolo înfăţişează o fetiţă de 7 ani, mereu fericită, vrăjită de toate minunăţiile pe care le vedea. Acolo era Raiul de pe Pământ pentru un copil iubitor de Lego - mii de jucării, oraşe întregi făcute din lego, toate colorate şi minunate.

A treia staţie a fost la Veneţia - apă peste tot, bărcuţe, gondole, oameni mulţi, veseli şi porumbei, mulţi porumbei, prietenoşi, care mâncau din palma mea de copil fericit. Am multe amintiri de la mare, de pe plajă, din parcuri, locuri de joacă pentru copii. Am amintiri multe şi frumoase cu bunica mea, cea mai bună bunică din lume, care îmi îndeplinea toate dorinţele.

Trenul copilăriei mele este tare lung, are multe compartimente şi e plin cu amintiri vesele şi de neuitat alături de familia mea. Trenul copilăriei mele a oprit în multe gări, dar îşi continuă încă minunata călătorie. Îmi este foarte drag şi nu aş vrea să cobor din el!

Dula Réka, Clasa a VI-a A, Satu Mare

Hullnak már...

Hullnak már a falevelek,
ősz jön valahára,
körülöttem sokan hiszik,
ősz a szívem vágya.

Elmúlik az ősz is hamar,
akárcsak az ember,
nagyon furcsa, nincs mit tenni,
ősz után december.

Hullnak már a falevelek,
a gyerekek is fáznak,
búcsúznak a nagy melegek,
vége van a nyárnak.

Virág Brigitta, VII.B, Varsolc

White şi Yvan

În vacanţa de vară, m-am dus la bunica, în Agriș, pentru a o ajuta la treburile gospodăreşti.

Când am ajuns acolo, Puffi, câinele bunicii mele, m-a întâmpinat cu un lătrat vesel. Puffi e un câine drăgălaș, de talie medie, cu ochii căprui, blana roșcată, ținut de obicei în lanț pentru a nu mușca musafirii.

Am intrat în casă, m-am dus în cameră și am început săîmi despachetez lucrurile, când, deodată, am auzit o mare zarvă. Pisica bătrână a bunicii a adus pe lume trei puiuți. M-am dus să îi văd. Erau într-adevăr cele mai drăgălașe, pufoase și micuțe pisicuțe din lume!

I-am dus în bucătăria de vară și i-am crescut acolo. În fiecare zi, le duceam lapte, iar mamei lor, conserve de carne. După două săptămâni, puii erau deja mărișori. Din păcate, unul era orb şi a dispărut. Nimeni nu știa unde plecase și ce se întâmplase cu el. De când am obsevat că era bolnăvior, ne-am făcut griji, gândindu-ne că i se putea oricând întâmpla ceva rău.

Pe ceilalți doi, i-am dresat și i-am numit Yvan şi White. Pisoiaşul Yvan era mai rău și mai neastâmpărat, în timp ce White,pisicuţa albă ca un fulg de nea, era prietenoasă şi timidă. Cu timpul, au crescut. Mamai-a spus bunicii că vrea să îl ia pe Yvan pentru a avea un motan la casă. David, fratele meu, a vrut cu orice preț să o ducă și pe White, dar eu am opus rezistență deoarece era pisicuţa mea. I-am spus cu puțin vicleșug că mai bine ar lăsa-o la bunici până mă întorc eu acasă. David a prins momeala şi nu a mai insistat.

După câteva săptămâni, am plecat acasă împreună cu White. M-am reîntâlnit cu Yvan şi am fost bucuroasă pentru că ne puteam juca din nou împreună.

Koch Lea Rebeka ,Clasa a V-a A, Satu Mare

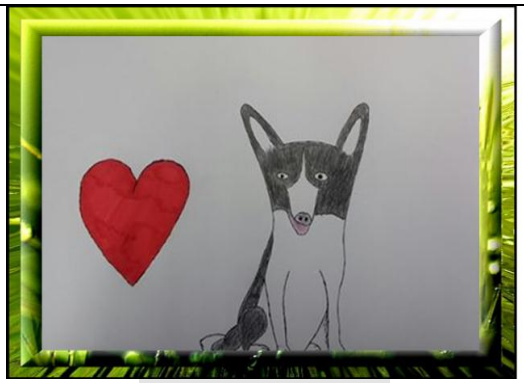

Szerény Dávid V. B
Guszti

Gyapai Barbara Nikolett V. B
Az eltévedt kutyus

Propriul regat

Firav e grâul ce-ncolţeşte,
Vânos e gândul la ce-a trecut.
Dulce-i mărul ce-nroşeşte,
Acru-i cum din inocenţă am crescut.

Lentă-i frunza ce din pom plutește,
Grăbit a fost acel moment avut.
O, tu, omule, cu inima privește
La perla vieții, copilăria, ce-a trecut!

De roci şi trepte dure m-am împiedicat,
O lacrimă, un zâmbet şi-am continuat!
Un joc feeric fără graniţe l-am desfiinţat,
Conducător – un propriu regat am creat.

Azi, un fluture pornit spre-alte zări,
Un visător căutând alte noi comori...

Szekelyhidi Deborah-Clasa a VIII-a A

Csordás Alexandra VI. C - Barátság

Osztálykirándulás a Perjei-Magurán

2019. október 4-én elmentünk a Perjei-Magurára. Egy szűk fél órai buszozás után megérkeztünk az úticélhoz. Egyik oldalon a Vigyázó-hegység is látszott. A túrázás nagyon kifárasztott minket, már felfele menet sokan elfáradtak, ezért két részre szakadtunk. A hátramaradt csapatból néhányan megijedtek, mert nem látták a többieket, ezért telefonon próbáltak kapcsolatba lépni, végül egyik osztálytársunk, Nándi, visszament értük, és megmutatta az utat. Mikor felértünk a tetőre, gyönyörű látvány tárult elénk. Kis idő után elindultunk visszafele, voltak, akik lefele is inkább a kerülőutat választották.

Mivel az osztály nagy része pizzázni is szeretett volna, Krasznáról pizzát rendeltünk, hogy mire visszaérünk a túráról, elfogyaszthassuk. Így hát ellátogattunk az El&Be pizzázóba, ahol nagyon jól éreztük magunkat. Nagyon finom volt a pizza, és jól esett a túrázás után. Nagyon örültünk, hogy elmehettünk kirándulni az osztállyal, és reméljük, hogy még lesz alkalmunk résztvenni osztálykirándulásokon.

VII. B osztály, Varsolc

EGY BARÁTSÁG KEZDETE

Egymáshoz közel vagy kilométerekre távol, a barátokat a szívük köti össze, legyenek bárhol. Ez a gyönyörű gondolat vált valóra két iskola diákjai számára, amikor tanítóik úgy döntöttek, hogy partnerséget kötnek a távolság ellenére is. A kezdeményezés célja a barátság és a közös tevékenységek mellett egymás iskoláinak és városainak a megismerése volt. Így a nagyváradi ,,Szacsvay Imre"Általános Iskola diákjai és tanítójuk Antal Fórizs Enikő és a szatmárnémeti ,,Rákóczi Ferenc" Általános Iskola diákjai és tanítóik Török Enikő és Mihálka Tünde nagy lelkesedéssel és izgalommal várták, hogy megismerjék egymást az első találkozáskor. Október elején a nagyváradi negyedik osztályostanulók átutazóban voltak városunkban, s néhány órára ellátogattak iskolánkba, ahol megismerkedtek az I.C és a III.B osztályos tanulókkal. A házigazdák örömmel mutatták be iskolánkat, majd ismerkedő, csapatépítő játékokat játszottak az udvaron. A játék során gyorsan egymásra hangolódtak kicsik és nagyobbak. Később a közös falatozás alkalmával beszélgettek, ismerkedtek egymással. Az idő kellemesen telt végül közös fényképpel örökítették meg a találkozást iskolánk parkjában.

Búcsúzáskor a gyerekek megígérték, hogy ápolni fogják a barátságot, megőrzik a közös emlékeket, tanítóik pedig igyekeznek megszervezni a legközelebbi találkozót.

Visszanézve a sok vidám gyermekarcot a fényképeken láthatjuk, hogy a jó barát olyan valaki, akivel együtt semmi különöset nem tesz az ember, aztán rájön, hogy a semmi különös nagyon is különös.

Mihálka Tünde- tanító,,Rákóczi Ferenc'' Általános Iskola, Szatmárnémeti

HALLOWEEN VAGY REFORMÁCIÓ

A halloween ősi kelta hagyományokból kialakult autentikus ír ünnep, amelyet október 31. éjszakáján ünneplik. A kelták szerint halloween éjjel a halottak szellemei visszatérnek a földre és beköltözhetnek az élőkbe. Hogy ezt elkerülhessék, az élők különféle maskarákba öltöznek, hogy a szellemek ne ismerhessék fel őket. Az európai népek többsége ünnepli a halloweent, annak ellenére, hogy nem keresztyén ünnep. Ezt úgy próbálják áthidalni, hogy tiszteletüket próbálják kifejezni elhunyt hozzátartózóikkal szemben. Sajnos napjainkban sok helyen csak az ijesztgetés és a bulizás maradt meg.

Október 31.-én a protestánsok a reformáció emlékünnepét tartják. Nagyon fontos ünnep ez számunkra, ezen a napon függesztette ki Luther Márton, a wittenbergi vártemplom kapujára 95 tételét. Ennek köszönhetőn megindult az a mozgalom, amelynek következtében megalakultak a protestáns felekezetek. Számomra ez az ünnep fontos, mert református vagyok. Sajnos sokan azt sem tudják mit ünnepelnek október 31.-én csak bulikat szerveznek és elfelejtik az ünnep jelentőségét.

~ Nagy Kamilla - VIII.B

A halloween egy ősi kelta óév-újév váltás ünnepe volt. Azért tettek lámpásokat, mécseseket, hogy azzal ijesszék el a holtakat, akik azon az éjszakán visszatértek házaikba. A mai világban cukorkagyűjtésről szól ez az ünnep.

Isten különleges ajándéka, hogy évszázadokkal ezelőtt megtörtént a Reformáció. Általa a nép sok babonaságtól szabadult meg, sajnos nem mindentől. Október 31. a reformáció ünnepe, miért engednénk át a félelem éjszakájának? Szerintem, nekünk a megújulást, a világosságot kellene ünnepelnünk, mert keresztyén emberek vagyunk. *" Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét."*2 Timóteus 1,7

Dénes Kata Szilvia - VIII.B, Varsolc

Mesés pillanatok az interaktív napon

Az előző évek hagyományait követve hétfőn a Rákóczi Ferenc Általános Iskola tanítói a magyar népmese napja alkalmából számtalan érdekes programmal örvendeztették meg az iskola diákjait.

Hétfőn délelőtt ismét megrendezésre került a magyar népmese napja a szatmárnémeti Rákóczi Ferenc Általános Iskolában. Az iskola tanítói: Reich Annamária, Mihály Adél, Baranyai Zsuzsa, Sebő Noémi, Mihálka Tünde, Hiri Brigitta, Kovács Andrea, Pándi Katalin, Lovas Tünde, Török Enikő, valamint Rus Annamária magyartanárnő lelkesen szervezték a gyerekek által már nagyon várt interaktív mesenapot.

A szervezés fő szempontja az volt, hogy minden kicsi népmesekedvelő találjon kedvére valót a programok között. A mesehősöknek öltözött kisdiákok kíváncsi közönségként figyelték az V. B

osztályosok műsorát, akik előadták A bugyuta ember című népmesét.

Izgalmas, várakozással teli időszak előzte meg a hétfői napot, hisz szorgos kezek munkájával az elmúlt héten a gyerekek megtöltötték a Mesekapszulát, amelybe kedvenc mesehőseik, mesejelenetek, a negyedikes diákok által írt mesék kerültek. Benedek Elek 160. születésnapja alkalmából az alsó tagozatos diákok és tanítóik időkapszulát ültettek el Mesefájuk tövébe. Az időkapszula segítségével üzennek jövőbeli önmaguknak vagy utódaiknak.

A tároló elásását követően elhelyezték az időkapszula helyét jelölő táblát. A rendezvény népi játékokkal folytatódott, majd minden csapat a saját osztálytermében töltötte a mesés napot: volt, aki színészi gúnyát öltött, és vándorszínésznek állt, mások könyvbemutatót, meseajánlót

tartottak, fakanálbábot vagy könyvjelzőt készítettek. Az ízletes sajtos, tepertős, mézes pogácsák pillanatok alatt elfogytak.

Benedek Elek tiszteletére mesék is szövődtek, melyek az iskolaújságban lesznek olvashatók. A negyedikesek az előkészítősök segítségére siettek a mesebeli próbák teljesítésében, bátorságukról és talpraesettségükről téve tanúbizonyságot. Az elsősök megmentették a királykisasszonyt a sárkány fogságából.

Nagy népszerűségnek örvendett a mesetotó, az ügyességi próbák és a drámajáték is. Természetesen a mesemondás és -hallgatás sem maradhatott el, emlékezve arra, hogy: „A mesét csöndben kell hallgatni. Áhítattal, mert a mese a királyoknál is hatalmasabb.” Kányádi Sándor

Baranyai Zsuzsa,Sebő Noémi- tanítók -„Rákóczi Ferenc’’ Általános Iskola, Szatmárnémeti
Forrás: Szatmári Friss Újság

„ Röhög az egész osztály’’ vetélkedő- Beszámoló

Egy keddi napon 2019.október22-én elkezdtük tanulni a „Kire ütött ez a gyerek” című színdarabot, amelyet a „Röhög az egész osztály’’ XI. alkalommal megrendezett vidám vetélkedőre készítettünk elő. A színdarabban egy kamasz gyerek érzéseit és gondolatait mutatjuk be a körülötte levő személyek szemszögéből. Ugyanis, amíg a gyerek kicsi és aranyos mindannyian kedves szavakkal illetik, ám amikor kamaszodni kezd, minden megváltozik.

Én a főszereplőt játszodtam. Rajtam kívűl sok mellékszereplő volt: apa, anya, Nagymama, Nagypapa, Emil bácsi, Aranka néni, Dénes, Józsika, Borinka és Ágika. A verseny napja azon a héten pénteken volt Zilahon. Az elején izgultam, de elmúlt. A verseny több részben zajlott: először meséket mondtak a gyerekek, aztán verseket, utána volt egy 20-30 perces szünet, majd

a színjátékokkal záródott az esemény. Miután előadták a színjátékokát jött a díjkiosztás. Harmadik díjat nyert a csapatunk és Péter Kevin – nagyapó- különdíjban részesült az egyéni előadásmód kategóriában. Nekem a verseny nagyon tetszett, mert sok szép verset, mesét és színjátékot hallottam és láttam. Hálás vagyok a felkészítő tanárainknak: Dénes Irén igazgatónőnek és Boncidai Anikó osztályfőnökünknek a sikeres felkészítésért.

Dénes Tibor Aladár, V. B osztály, Varsolc

MÁRTON-NAPI ÉLMÉNYSZERZÉS A RÁKÓCZI FERENC ÁLTALÁNOS ISKOLÁBAN

Közös Márton-napi tevékenységre várták a szatmárnémeti Rákóczi Ferenc Általános Iskola magyar tagozatos kisdiákjait az iskola tanítónői.

„Közhírré tétetik, Szatmár városában, Márton napját tartunk a 10-es suliban. Azaz már új nevén, a szép Rákócziban. Lesz most itt részetek sok-sok ludasságban” — ezekkel a szavakkal indult a hagyományápolás és élményszerzés a szatmárnémeti Rákóczi Ferenc Általános Iskolában, az intézmény parkjában, majd földszinti termeiben. A sokadik alkalommal megszervezett programon az iskola magyar tannyelvű elemi osztályos diákjai, továbbá szüleik, családtagjaik mellett az óvodások is részt vettek. Gnandt Zoltán, az iskola igazgatója üdvözölte az egybegyűlteket, majd Török Enikő verses köszöntője után Lovas Tünde tanítónő ismertette a programot.

Ludas Matyi terelgette a „száz kislibát” libasorban a hagyományok útján. Minden hagyományápoló gyermek kapott egy belépőkártyát, melyekre az elvégzett feladatok után egy-egy „libás pecsétet” szerezhettek. Ha összegyűlt legalább 4 jutalompont, akkor kiválthatták a megérdemelt libás jutalmat. Számos érdekes foglalkozás közül válogathattak a lelkes kincskeresők, mert kincsek készültek ám a termekben: lámpások, libás kobakfedő, lovagló Márton püspök. Megfoghatatlan kincsekkel is gazdagodhattak a résztvevők az ügyességi játékok és az énekes, mondókás népi gyermekjátékok által. Senki nem maradt éhen, mert hagymás

libazsíros kenyeret, pogácsát, sült tököt kóstolhattak a kicsik s a nagyok, a szülők jóvoltából: „Mert ki Márton napján a libából eszik, Az az egész évben bizony nem éhezik.”

A közös tevékenységet az elemi osztályos tanítók: Lovas Tünde, Török Enikő, Baranyai Zsuzsa, Sebő Noémi, Mihálka Tünde, Hiri Brigitta, Reich Annamária, Mihály Adél, Pándi Katalin és Kovács Andrea szervezték. A foglalkozások lebonyolításában Straub Katalin és Pesti Mária nyugdíjas tanítónők, Kallós Franciska gyógypedagógus, valamint Sándor Dóra, Veszprémi Krisztina és Maskulik Zita főiskolai hallgatók segédkeztek. A gyermekek megismerték Márton püspök jelszavát: „Ha van, adj másoknak! Boldog ember csak az, ki segít, szívből ad.” Az élményteli délután egy meghitt lámpás felvonulással zárult, melynek során az iskola környékét beragyogta az összetartozás fénye.

Fotók: Virág Botond
Török Enikő, tanító-„Rákóczi Ferenc’’ Általános Iskola, Szatmárnémeti
Forrás: Szatmári Friss Újság

CROSSWORD

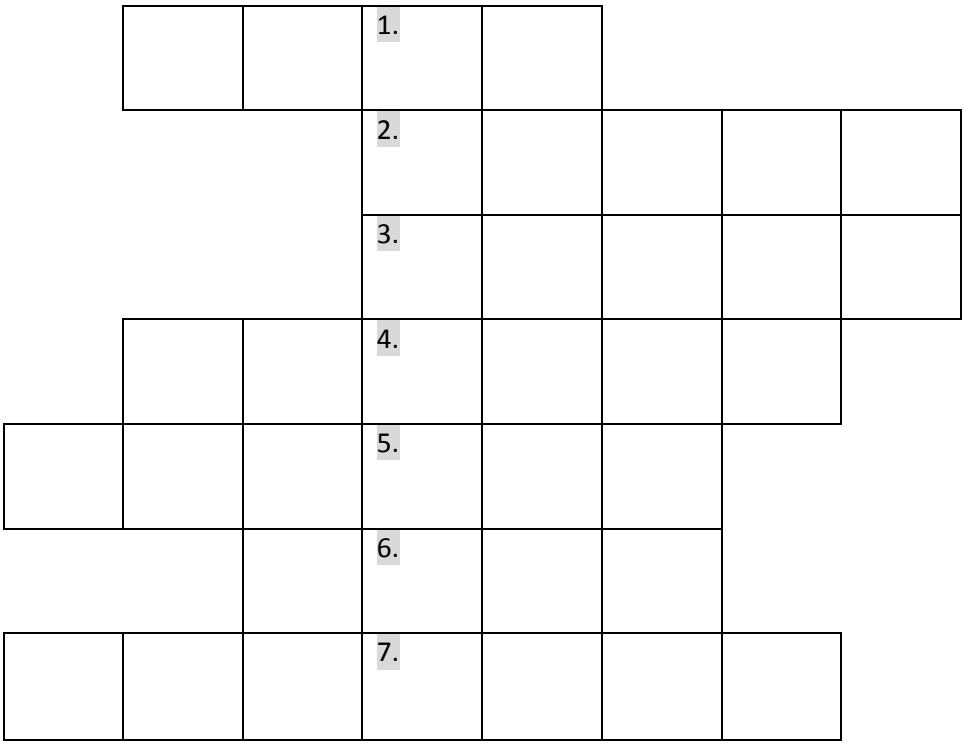

1. All we need is ....
2. An ..... a day, keeps the doctor away. (a healthy fruit)
3. This is a colour and a fruit.
4. Not outside, but.....
5. The place where we learn
6. The opposite of *new*
7. A hose with one ,,corn''

Advent, a jóság és a szeretet időszaka!

A szeretet ünnepe közeledtével az emberek is egyre jobban szeretetre vágynak és szeretetet adnak. Így történt ez Varsolcon is, ahol a iskolánk közössége a varsolci RMDSZ Nőszervezetével együtt Adventi Vásárt szervezett. A vásár teljes bevételét Olyus Noel gyógyulásának támogatására ajánlottuk fel.

A gyerekek örömmel kézimunkáztak és népszerűsítették a falu lakosai között a vásárt. December 8.-án délután a falu apraja és nagyja összegyűlt a Művelődési házban, amely zsúfolásig megtelt. Ez alkalommal Stharóczky Noémi dietetikus előadást tartott az adventi bőjt fontosságáról, majd sor került a vásárra. A gyerekek csillogó szemmel vásároltak és költötték el félretett pénzüket a kicsi Noel megsegítésére. Így a nap végére 10.000 lej gyűlt össze, amelyet örömmel utaltunk át a Noel számlájára. Ezúton is kívánunk neki kitartást és gyógyulást!

Bartus Éva Tünde – tanítónő, Varsolc

E SZÁMOT SZERKESZTETTÉK (Această ediție a fost redactată de):

Főszerkesztők (Redactori șefi): Török Enikő, Dénes Irén

Főszerkesztő-helyettesek (Redactori adjunct):

Baranyai Zsuzsa, Boncidai Anikó, Lovas Tünde, Püsök Brigitta

Művészeti vezető (Conducător artistic): Szemák Zsuzsa

Fedélterv (Coperta): Török Enikő

Munkatársak (Colaboratori): Alina Bonea, Bartus Éva, Bartus Ibolya, Elena Oros, Lăpuște Silvia, Mare Ramona, Máté Judit Mónika, Mihálka Tünde, Rus Annamária, Szilágyi Norbert, Tóbiás István, Vicsai Zsolt
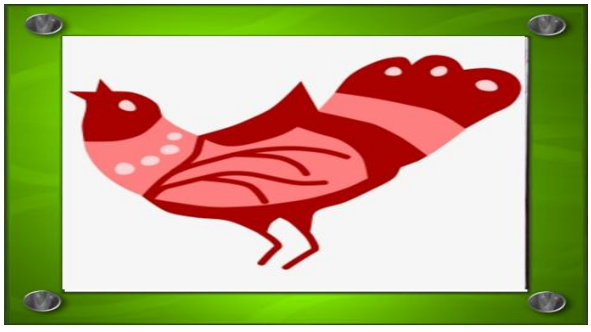
Tanulók (Elevii): Antal Andrea, Ambrus Krisztina, Balog Szintia, Bartos Barbara, Bartus Ábel, Bartus Tünde, Bartus István, Bartus Tímea, Batfalszki Maya- Frida, Bálint Stefánia, Bálint Réka, Bécsi Dávid, Cala Zselyke, Csengeri Cezara,Csordás Alexandra, Dácz Kamilla, Dácz Zsófia, Dénes Kata, Dénes Tamás Levente, Dénes Tibor Aladár, Dula Réka, Dragos Alexandra, Gyapai Barbara, Gyöngyösi Emese, Herczeg Albert, Kis Kamilla Alexandra, Koch Lea Rebeka, Kui Sámuel, Kürti Roland, Lukács Máté, Melán Tamara Zsófia, Musila Kristóf-Zoltán, Micu Marius, Nagy Kamilla, Nagy Richárd, Németh Dávid, Pató Rebeka, Péter Eszter, Rus Lilla,Szabó Kevin, Szerény Dávid, Székely Ádám, Székelyhidi Deborah, Szilágyi- Bartha Gyopár, Szilvester Ádám, Szomju Ervin, Ungvári Tamás, Toma Zsuzsanna, Toth Kamilla,Toth Bettina, Vajda Viktória Vivien,Virág Brigitta